

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Skjaldens Embede

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Skjaldens Embede", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 297. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid81488/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

*Lyriske Digte**Skjaldens Embede*

Du som kun agter *nyttig* Daad i Livet,
 Viid! til *Unytte* er ej Glæden givet;
 Du holder dog i Buur de Nattergale,
 Som kun med Sang sin Føde Dig betale;
 Blandt dine Æbler, dine Urtebede
 Du vil dog Rosen og Violen frede;
 Og stærken Eeg, hvoraf dit Huus du bygger,
 Jo taaler spæde Blomst i sine Skygger.
 Opfylder du end her med stadig Flid
 Din Borgerpligt – foragt ej Skjaldens Id!
 Miskjend dog ej din Lærer og din Ven!
 Han giver dig sit Ait; vilt du igjen
 Ej laane stundom Øre til hans Sang?
 O! den forsinker ej din faste Gang;
 Han gaar fra din en vidt forskjellig Vej;
 Dog troe mig! uden Maal – det er den ej.

Vil Rovdyr du til Mennesker omskabe,
 Skal tøjleløse Flok sin Vildhed tabe,
 Forvandles til et Folk; skal ud af Skove
 Og Huler de fremlökkes, og ved Love
 Forenes, tæmmes; og naar de skal lære
 For Pligtens Bud Ærbødighed at bære;
 Naar Kjerlighed skal samle Mand og Kvinde,
 Og helligr Baand de vilde Lyster binde:
 Da er det Skjalden, som med vældig Røst
 Skal røre Hjertet i det haarde Bryst;
 Som en Amphion bygge Huus og Bye;
 Som en Prometheus fra højen Skyc
 Nedhente Dyds og Andagts skjønne Gnist,
 Og ved sin Strengeleeg som Orpheus hist
 Forvandle Løvers Myrdelyst til Mod,
 Og stille Stormen i det hede Blod.

Near Ynglingen skal modigt sønderrive
 Vellystens Baand, og for sit Land hengive

297

St. St. Blicher

Det varme Ungdoms Blod; naar Friheds Helte
 Skal mod Tyranner drage Sværd fra Belte;
 Naar liden Hob skal Overmagten møde,
 Og ubetvungen for sin Arne bløde.
 Naar Sejerherren skal sig selv bekæmpe,
 Og Stoltheds Luen i sit Hjerte dæmpe:
 Da er det Skjalden med sin Harpes Slag,
 Som maner Modet frem paa Stridens Dag;
 I Døden danser Hæren ved hans Sang,
 Og Frygten flyer fra blodbestænkte Vang;
 For Fædrelandet Mand og Yngling slaar,
 Bag Sværdet tryk den frelste Arne staaer;
 Ej for Guldkronen blottes skarpe Staal;
 Kun Borgerkrandsen er det høje Maal.

Naar en Apelles sig i Aanden hæver,
 En Billedverden for hans Øje svæver;
 Naar raadvild han det invide Læn udspænder,
 Veed ikke selv, hvor Tankens Strøm sig ender;
 Naar en Praxiteles Gravstikken fatter
 Forkaster, vælger, og forkaster atter,
 Vil af de døde Stene Guder skabe;
 Men maac sig i et Hav af Tanker tabe:
 Da laaner Skjalden dem sit Ideal;
 Han aabner dem Begejstrings Himmelsal;
 Han giver Ønsket Retning, Tanken Flugt;
 Han Æmnet viser klart, og ordner smukt;
 Hvad de har anet i det tause Bryst,
 Det tolker han med høj og liflig Røst.
 Af Skjaldens Skole Kunstneren udgaaer,
 Og ved hans Haand Udødelighed naaer.

Naar Himlen mørknes trindt, og Jorden truer;
 Near Skyer briste, og de røde Luer
 Nedhvirvle sig; og naar med Brag og Bulder
 Hen over Bjerg og Dale Tordnen ruller;
 Naar Havet brøler og naar Luften suser
 Orkanen hviner, Hirmelpompen bruser;

298

Lyriske Digte

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

Naar under Jorden Mørkets stærke Jetter
Nedtrække Bjergene, og Dale letter;
Da svulmer kjækt og vældigt Skjaldens Barm,
Sin Røst han blander med Naturens Larm;
Paa Stormens Vinger hæver sig hans Aand,
I Lyners Flammer seer han Almagrs Haand;
I Bølgens Fraaden og i Fjeldets Damp,
I de løsladte Elementers Kamp

299

St. St. Blicher

Han seer Alverdens Herres Kæmpegang,
Og følger den tilbedende med Sang.

Naar Torden, Lyn og Storm og Jordskjælv hvile,
Naar Solen leer, og lyse Himle smile,
Naar Haabets Farve smykker Mark og Skove,
Og milde Vinde kruse Søens Vove;
Naar Natten alle sine Lys antænder,
Og venligt glødende Fuldmaanen brænder;
Naar i dens Straaler Bækkens Hvirvler funkler,
Og Fugle slaar i Lundens Skygger dunkle;
Da smelter Skjaldens Sjæl i stille Lyst,
Vemodigt sødt slaar Hjertet i hans Bryst.
Nu vandrer han i løvbekrandede Bugt --
Nu over Solsystemer gaar hans Flugt.
I Egens Krone -- Rosens spæde Blad,
I Kildens Buble -- Himlens Stjernerad
Han seer den evige Algodheds Gang,
Og jublende ledsager den med Sang.

300

Lyriske Digte

Digterens Lyksalighed

(Harlekine Poet declamerer).

Lyksalig den, hvem Phæbos Harpen rækker!
Hvis Tinding han med Laurbærkrandsen dækker!
Hans Lod er skøn, hans Herlighed er stor –
(sagte) i Ord.

Han paa Begejstrings stærke Ørnevinger
Sig himmelhøjt fra usle Jord opsvinger,
Mens Høben efter ham forbauset seer –
(sagte) og leer.

Om end hans Bane her var trang og mørk,
Han gjør et Paradiis dog af en Ørk:
Han i et Hav af Idealer svømmer –
(sagte) han drømmer.

Stolt i sin Kraft han trodser Skjæbnens Harm;
Ej Sorgens Pile saare kan hans Barm;
Thi langt ophøjet over dem han flyver –
(sagte) han lyver.

En Skat han udi Phantasien ejer,
Som ej den hele Verdens Guld opvejer;
Han kjender intet Savn, og ingen Nød –
(sagte) undtagen den for Brød.

Hvo ligner ham i Herlighed, i Glæds,
Naar, smykket med den skjønnne Digterkrands,
Som Præst han stander ved Apollos Alter?
(sagte) i Pjalter.

Var han ej til, hvad maatte Verden savne!
Hans Meed er jo at glæde og at gavne,
Hans Standpunct hæderligt og højt forvist –
(sagte) ja i en Kvist.